

de have Butikker, have været Genstand for Overlast, have faaet kastet Sten ind i Butikkerne, ere blevne forfulgte fra Hus til Hus, overspyttede, haaned og udskældte. Nej, selve det Eksempel viser netop overlegent, at der ikke er Tale om, at Arbejdsgiverne have i Sinde eller kunne tilføje en Arbejdsgiver, der bryder ud, den Overlast, som man fra Arbejdernes Side finder det passende at tilføje den Mand, der simpelt hen benytter det Princip, som i sin Tid Socialisterne marcherede historisk op under, nemlig ethvert Menneskes Ret til Arbejde. Naar en Mand altsaa benytter denne Ret til Arbejde paa et Tidspunkt, hvor det ikke passer med en Niels Hansens elendige Dispositioner, skal han forfølges, saa skal han boykottes. Det ærede Medlem for Københavns 2den Valgkreds maa forstaa, at Boykotting i sig selv er en antisocial Akt, som et normalt ordnet Samfund ikke kan finde sig i. Overhovedet kan Samfundet ikke finde sig i, at der vokser en Stat op i Staten. Derfor maatte Richelieu i sin Tid knuse Huguenotterne, ihvorvel det kunde se haardhændet og nederdrægtigt ud. Derfor kan heller ikke en moderne Stat finde sig i et Fagforeningsvælde, der benytter sin Magt til at udpege visse Individuer af Samfundet, der ikke gøre andet end det ligefremme at udrette en Samfundsgerning, og forfølger dem paa den skændigste Maade. Dette kan og bør et ordnet Samfund ikke finde sig i, det maa med de Magtmidler, der staa til dets Raadighed, tvinge igennem, at dette ikke sker. I saa Henseende har der for øvrigt dannet sig en Borgerkomité, og jeg kan oplyse her, at det har føjet sig saadan, at denne Borgerkomité har sørget for, at hvert af de Mennesker, der staa paa „Social-Demokraternes“ sorte Lister, og som det netop skulde gaa saa nederdrægtigt daarligt, er det kommet til at gaa rigtig godt. „Social-Demokraten“ skal vide, at herefter er det at komme paa dets sorte Lister en Anfaling. Vi skulle nok sørge for, at hvor „Social-Demokraten“ mener det onde, skal det blive drejet til det gode for disse Mennesker.

Jeg vil takke den højtærede Finansminister for hans Bemærkninger med Hensyn til Brysseler-Konventionen. Jeg ser deraf, at den højtærede Regering har sin Opmærksomhed skarpt henvendt paa denne Sag, der maaske i Øjeblikket ikke er af saa særdeles stor Betydning, men som i Fremtiden kan faa overordentlig meget at sige for dansk Erhvervsvirksomhed. Maa jeg benytte Lejligheden til lige overfor den højtærede Finansminister at gøre opmær-

som paa, at han noget har misforstaaet mig paa et enkelt Punkt, vel sagtens fordi jeg ikke har udtalt mig tilstrækkelig tydeligt. Han havde forstaaet mig derhen, at jeg skulde have hævdet, at det i og for sig var urimeligt, at man beskatter den Indtægt, der stammer fra Formue, højere end den, der stammer fra personligt Arbejde. Det har jeg ikke hævdet, ihvorvel jeg nærer nogen Tvivl om det berettigede i den Maade, hvorpaa man vil beskatte Formuen. Jeg tror, at man gennemgaaende fra det konservative Partis Side er enig med den højtærede Regering og det højtærede Regeringsparti deri, at som Regel bør en Indtægt, der stammer fra Formue, beskattes højere end en Indtægt, der stammer fra personligt Arbejde, men det er ikke sikkert, at det er den rigtige Beskatningsmaade for at naa dette Resultat, netop dette ved Siden af Indtægtsskatten at lægge en Formueskat. Det er blandt andet en farlig Form at benytte af den Grund, at man derved kan komme til at ramme ogsaa Formuer, som ikke give nogen Indtægt, altsaa ikke ere nogen Skattekilde, og derved komme til at begaa en Uretfærdighed. Jeg nævner udtrykkelig dette for ligesom at fjerne en Sten paa Vejen, som den højtærede Finansminister saa, men som altsaa i Virkeligheden ikke eksisterer.

Jeg vil dernæst vende mig til den højtærede Handelsminister. Jeg var efter mit Kendskab til ham fuldkommen forberedt paa, at han her vilde staa op og forsvare sine Embedsmænd. Jeg har selv haft den Ære og Glæde i over en Snes Aar at have den højtærede Minister til overordnet, og jeg ved, at han er en overordentlig elskværdig og overbærende overordnet, og jeg ved, at han selv er fortrolig med Arbejdet og Ansvaret, hvilket altid gør Folk overbærende. Maa jeg tilføje, at det er det samme, der gør, at den højtærede Finansminister ved enhver Lejlighed gaar i Brechen for Generaltolddirektøren. Det er fortræffeligt og geraader disse Mænds Karakter til megen Ære, men netop derfor diskulperer det i det givne Tilfælde vedkommende noget mindre. Nu har jeg imidlertid i og for sig ikke — det beder jeg vel bemærket — rettet noget som helst Angreb paa Handelsministeriets Embedsmænd. Jeg har ingen personlig Anledning til at tro, og der foreligger intet objektivt, der kunde give Grund til at tro, at disse Mænd paa nogen Maade skulde være i Besiddelse af ringere Kvalifikationer end de øvrige Mænd i Centralstyrelsen,